

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/103/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615010203
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7615010203.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Zoltána Szalaya a JUDr. Evžena Kelija, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. decembra 2016, v trestnej veci proti obžalovanému V. Q., pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23. 3. 2016, sp.zn. 3T/38/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného V. Q..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23.3.2016, sp.zn. 3T/38/2015 bol obžalovaný V. Q. uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

bod 1)

dňa 13. júna 2012 v M. I. O. v hoteli W. pod zámienkou kúpy rekreačnej chaty v obci K. v lokalite Z., okres M. I. O., uzatvoril s poškodeným Q. N. zmluvu o pôžičke peňazí, na základe ktorej mu aj v uvedený deň poškodený vyplatil hotovosť vo výške 25.000,- Eur s tým, že požičanú hotovosť mu v lehote jedného mesiaca od ich poskytnutia, najneskôr do 12. 7. 2012 vráti, pričom už v čase jej podpísania bol prinajmenšom uzrozumený s tým, že poskytnuté peniaze mu nevráti, pretože vedel o tom, že nedisponuje dostatočným majetkom ani pohľadávkami, a to ani očakávanými v krátkej budúcnosti, ktorými by tento záväzok vedel splniť, pričom mu tieto ani v dohodnutej dobe nevrátil, čím takto poškodenému Q. N. spôsobil škodu vo výške 25.000,- Eur,

bod 2)

v dňoch 8. 8. 2012, 16. 8. 2012 a 21. 8. 2012 v M. I. O. na G. H. č. XX/XXXX, v predajni spoločnosti Q., spol. s. r. o., M. I. O., v podvodnom úmysle prevzal stavebný materiál - strešnú fóliu zn. JUTADACH 135, tepelnú izoláciu zn. ROCKMIN a asfaltovú strešnú krytinu zn. IKO CAMBRIDGE 49 s príslušenstvom so sľubom, že zaň zaplatí dňa 22. 8. 2012, nezaplatil za neho ani v lehote splatnosti faktúry dňa 14. 1. 2013, pričom konal s vedomím, že za tento stavebný materiál nezaplatí a za ktorý ani doposiaľ nezaplatil, čím pre spoločnosť Q., M.. s. r. o., M. I. O., G. H. XX/XXXX, spôsobil škodu vo výške 5.898,78 Eur.

Bol mu za to uložený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný V. Q., a to ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré aj písomne odôvodnil.

V dôvodoch písomného odvolania uviedol, že vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania nie je možné uznať v danej veci vinu. Skutočnosť, že páchatel nevrátil zapožičané peňažné čiastky v zmluvnej lehote ale neskôr, sama o sebe neodôvodňuje záver, že obžalovaný sa obohatil ku škode cudzieho majetku s tým, že veriteľ uviedol do omylu a naplnil tak znaky trestného činu podvodu. K naplneniu znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu sa po subjektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel už v dobe pôžičky konal v úmysle vypožičané peniaze vôbec nevrátiť alebo nevrátiť ich v zmluvnej lehote, prípadne konal s vedomím, že peniaze nebude môcť v zmluvnej lehote vrátiť a že tým uvádza iného do omylu (R 57/1978). Predmetný vzťah obvineného s poškodeným je potrebné vyhodnotiť ako občianskoprávny vzťah. Je treba trvať na tom, aby pri takomto právnom vzťahu účastníci dbali na ochranu svojich majetkových záujmov. Je od nich potrebné požadovať, aby dodržiavali zásady ostražitosti zvlášť v prípadoch, keď k tomu majú ľahko dostupné právne prostriedky. Pokiaľ sa poškodený účastník takéhoto stavu svojou zjavnou neopatrnosťou sám ocitol v situácii, keď pristúpil k neistému obchodu a vynaložil naň aj finančné prostriedky, musí sa sám s takouto situáciou vyrovnáť za použitia súkromnoprávnych inštitútov. Je neprijateľné, aby trestným postihom jedného z účastníkov súkromnoprávnych vzťahov bola nahradená nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka pri ochrane jeho vlastných práv a majetkových záujmov (NS ČR sp. zn. 7Tdo 486/2010). Z uznávaného princípu právneho štátu, ktorým je represia chápaná ako prostriedok ultima ratio vyplýva, že ochrana právnych vzťahov má byť v prvom rade uplatňovaná prostriedkami občianskeho práva. Princíp subsidiarity trestnej represie totiž vyžaduje, aby štát uplatňoval prostriedky trestného práva zdržanlivo a iba v nevyhnutných prípadoch, kde ostatné právne nástroje a prostriedky zlyhali. Je zrejme aj z výpovede svedka Mgr. Q. N., že tento mal vedomosť o tom, že obžalovaný vlastnil majetok (rodinný dom v F. a auto Kia Sportage) a nemohol mať nikdy úmysel požičané peniaze nevrátiť. Obžalovaný vzhľadom na dobu splatnosti pôžičky 1 mesiac mohol následne zabezpečiť jeho vrátenie prostriedkami občianskeho práva, pretože až do času 03/2013 bola ako spoludlžníčka vlastníčkou pozemku a rozostavanej chaty, kde jej speňažením by sa poškodený dostal k svojim peniazom. Takto popísané právne závery sa týkajú aj druhého skutku v obžalobe, kde poškodenou je spoločnosť Q..

Možno teda konštatovať, že spáchanie skutkov podľa obžaloby nebolo preukázané či už priamym alebo nepriamym dôkazom ako ani pri zohľadnení predchádzajúcich odsúdení za obdobné trestné činy.

Z hľadiska právnej kvalifikácie konania obžalovaného v obžalobe je potrebné poukázať na to, že pre trestnosť činu je potrebné preukázanie všetkých obligatórnych náležitostí skutkovej podstaty, a to objektívnu stránku, subjektívnu stránku a subjekt trestného činu, kde objektívna stránka podľa názoru obžalovaného v konaní vykonanými dôkazmi nebola preukázaná.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné.

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr.por. vykonal okresný súd všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, vrátane obhajobných tvrdení obžalovaného.

Okresný súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením 2 ods. 12 Tr.por. jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v súhrne logickým a predpísaným spôsobom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr.por. dostatočne vyložil, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a dôsledne sa zaoberal aj obhajobou obžalovaného V. Q..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Okresný súd správne vychádzal z vykonaného dokazovania a to z výpovede obžalovaného V. Q., svedkov Mgr. Q. N., Ing. R. Q.F., B. J., R. R., W. B., N. Z., ako aj ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Pokiaľ ide o obranu obžalovaného V. Q., krajský súd uvádza, že túto považuje vzhľadom na vykonané dokazovanie, v zmysle ktorého bol obžalovaný usvedčený zo žalovaných skutkov vyššie uvedenými dôkazmi, za vyvrátenú.

Za danej dôkaznej situácie sa preto krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu, ak obhajobe obžalovaného neuveril, keďže vykonanými dôkazmi bola jeho vina preukázaná.

Prvostupňový súd v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku ohraničil a konkretizoval trestný skutok, ktorý je vyjadrením zisteného skutkového stavu.

V súlade so zákonom tento skutkový stav okresný súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval v bodoch 1/ a 2/ rozsudku ako pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr.zák.

Rovnako aj pri rozhodovaní o treste obžalovaného okresný súd správne prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré mali vplyv na určenie jeho druhu a výmery. Trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. aj podľa krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným kritériám pre ukladanie trestu uvedených v § 31 ods. 1 Tr.zák. a § 34 ods. 4 Tr.zák.

Obdobne aj krajský súd hodnotiac osobu obžalovaného dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho splnený iba takým druhom a výmerou trestu, aký mu bol uložený súdom prvého stupňa, a to tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Uloženie trestu okresný súd aj vecne a zákonne odôvodnil.

Nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu si krajský súd závery vyjadrené v napadnutom rozsudku osvojil v celom rozsahu, v podrobnostiach na ne poukazuje, a preto odvolanie obžalovaného V. Q. ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.